

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 3 частини першої статті 236 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
19 червня 2024 року
№ 106-1(II)/2024

Справа № 3-100/2024(208/24)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання),
Лемак Василь Васильович,
Мойсик Володимир Романович (доповідач),

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 3 частини першої статті 236 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Плескач В.Ю. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 129 Конституції України (конституційність)

пункт 3 частини першої статті 236 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 3 частини першої статті 236 Кодексу суд зупиняє провадження у справі в разі „об’єктивної неможливості розгляду цієї справи до вирішення іншої справи, що розглядається в порядку конституційного провадження, адміністративного, цивільного, господарського чи кримінального судочинства, – до набрання законної сили судовим рішенням в іншій справі; суд не може посилається на об’єктивну неможливість розгляду справи у випадку, коли зібрані докази дозволяють встановити та оцінити обставини (факти), які є предметом судового розгляду“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У березні 2024 року Плєскач В.Ю. звернувся до Полтавського окружного адміністративного суду з позовом до Відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України про визнання протиправною та скасування постанови про закінчення виконавчого провадження.

Полтавський окружний адміністративний суд ухвалою від 25 березня 2024 року залишив цей позов без руху через його невідповідність вимогам Кодексу та встановив десятиденний строк для усунення Плєскачем В.Ю. недоліків у спосіб надання до суду доказів сплати судового збору в розмірі 968,96 грн або зазначення підстав звільнення від його сплати.

Плєскач В.Ю. подав заяву, в якій вказав на неконституційність вимоги сплатити судовий збір під час оскарження постанови органу державної виконавчої служби про закінчення виконавчого провадження, з огляду на те, що на розгляді Конституційного Суду України є конституційна скарга Лопушанського В.М. про відповідність Конституції України (конституційність) частини другої статті 3, підпункту 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону України „Про судовий збір“ від 8 липня 2011 року № 3674–VI зі змінами (далі – Закон).

Полтавський окружний адміністративний суд ухвалою від 9 квітня 2024 року повернув Плескачу В.Ю. його позовну заяву. Зокрема, своє рішення суд мотивував тим, що Плескач В.Ю. помилково ототожнює право особи на звернення з апеляційною чи касаційною скаргою на ухвалу судді, постановлену за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця з правом подання окремого позову стосовно правомірності рішення, дії чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби; у цьому випадку Плескач В.Ю. звернувся саме з окремим новим позовом до суду, а не з апеляційною чи касаційною скаргою на ухвалу судді, постановлену за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця; конституційну скаргу Лопушанського В.М. подано щодо відповідності частини другої статті 3, підпункту 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону Конституції України, натомість обов'язок щодо сплати судового збору Плескачем В.Ю. у цій справі визначено підпунктом 1 пункту 3 частини другої статті 4 Закону.

Зазначену ухвалу Полтавського окружного адміністративного суду від 9 квітня 2024 року Плескач В.Ю. оскаржив в апеляційному порядку, заявивши в апеляційній скарзі клопотання про зупинення розгляду справи до закінчення розгляду Конституційним Судом України конституційної скарги Лопушанського В.М.

Другий апеляційний адміністративний суд ухвалою від 16 квітня 2024 року апеляційну скаргу Плескача В.Ю. залишив без руху, надавши йому строк для усунення недоліків у спосіб надання до суду доказів сплати судового збору в розмірі 2422,40 грн або зазначення підстав звільнення від його сплати.

Ухвалою від 26 квітня 2024 року Другий апеляційний адміністративний суд відмовив у задоволенні клопотання Плескача В.Ю. від 16 квітня 2024 року про зупинення розгляду справи та подовжив строк для усунення недоліків поданої апеляційної скарги ще на десять днів із моменту отримання ухвали суду.

Своє рішення Другий апеляційний адміністративний суд, посилаючись на пункт 3 частини першої статті 236 Кодексу, мотивував тим, що зупинення

провадження у справі – це врегульована законом і оформлена ухвалою суду тимчасова перерва у провадженні у справі, спричинена наявністю однієї з визначених у законі обставин, які заважають здійснювати її розгляд; однак приписи статті 236 Кодексу можна застосовувати лише після відкриття провадження у справі на стадії її судового розгляду по суті, в цьому випадку апеляційного, водночас підстав зупинення апеляційного провадження на стадії вирішення питання про відкриття провадження за апеляційною скаргою Кодексом не встановлено; тобто підстав для задоволення заяви про зупинення провадження у справі на цій стадії у суду апеляційної інстанції немає.

Ухвалою від 15 травня 2024 року Другий апеляційний адміністративний суд повернув апеляційну скаргу Плєскача В.Ю. через несплату судового збору. При цьому суд узяв до уваги Рішення Конституційного Суду України від 13 травня 2024 року № 6-р(П)/2024, ухвалене за конституційною скаргою Лопушанського В.М., зазначивши, що ним вказано на відсутність обов'язку сплати судового збору щодо звернення з апеляційною скаргою на ухвалу судді, постановлену за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця в межах цивільного процесуального права та/або щодо сплати судового збору за здійснення судового контролю на стадії виконання судового рішення.

Надалі Плєскач В.Ю. оскаржив ухвалу Другого апеляційного адміністративного суду від 15 травня 2024 року в касаційному порядку.

Верховний Суд ухвалою від 30 травня 2024 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Плєскача В.Ю., зазначивши, зокрема, що відповідно до частини другої статті 333 Кодексу в разі оскарження ухвали (крім ухвали, якою закінчено розгляд справи) суд може визнати касаційну скаргу необґрунтованою та відмовити у відкритті касаційного провадження, якщо правильне застосування норми права є очевидним і не викликає розумних сумнівів щодо її застосування чи тлумачення; ухвала суду апеляційної інстанції, якою повернуто апеляційну скаргу на ухвалу суду першої інстанції, не належить до ухвал, якими закінчено розгляд справи; у Рішенні Конституційного Суду

України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024 зазначено, що частина друга статті 3, підпункт 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону, які визнані неконституційними, втрачають чинність через шість місяців із дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення, а тому ці приписи не можна застосовувати до правовідносин, які виникли у справі Плескача В.Ю., на час ухвалення зазначених судових рішень.

На думку Плескача В.Ю., встановлені оспорюваним приписом Кодексу обмеження на можливість зупинення лише „провадження“ у справі і законодавча заборона на зупинення як такого розгляду справи, „провадження“ в якій не відкрито, до завершення розгляду справи Конституційним Судом України призвели до порушення його права на доступ до суду, гарантованого частинами першою, другою статті 55 Основного Закону України.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(I)/2018].

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Плескач В.Ю., посилаючись на Конституцію України, Рішення Конституційного Суду України від 13 травня 2024 року № 6-р(П)/2024, цитуючи приписи Кодексу, рішення конституційних судів іноземних держав, рішення Верховного Суду у справах інших осіб, судові рішення у своїй справі, не навів аргументів щодо неконституційності пункту 3 частини першої статті 236 Кодексу, зокрема не обґрунтував взаємозв'язку між його змістом та статтями Основного Закону України, натомість висловив власне бачення (розуміння) доцільного, на його думку, законодавчого регулювання повноваження суду „щодо зупинення розгляду справи, провадження в якій не відкрито, до вирішення пов'язаної справи, що розглядається в порядку конституційного провадження Конституційним Судом України“.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що твердження Плескача В.Ю. щодо неконституційності пункту 3 частини першої статті 236 Кодексу по суті зводяться до незгоди з існуючим законодавчим регулюванням порядку зупинення судом провадження у справі, зокрема з тим, що таке зупинення можливе лише після відкриття провадження у справі, а не на будь-якій стадії її судового розгляду, та із судовими рішеннями в його справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень про невідповідність Конституції України оспорюваного припису Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 15 вересня 2021 року № 14-у(П)/2021].

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 3 частини першої статті 236 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**